

rap van diezelfde Higgs komt eveneens sterker naar de voorgrond, zoals in Blast Doors en de van de gelimiteerde versie afkomstige bonustrack Hapsburg Lipps. Bovendien zoekt de groep haar uitdagingen in atypische ritmepatronen. De ijzersterke afsluiter Warm Healer die klinkt als Yes ten tijde van Drama (1980) met een funky, tegendraadse ritmesessie is hiervan een prachtig voorbeeld. Die verwijzing naar Yes keert nogmaals terug bij het bonusmateriaal in het prachtige uptempo Brainchild met heerlijk gitaarwerk van Alex Robershaw. Het is een aaneenschakeling van hoogtepunten van de titeltrack tot The Wheel (Is Turning Now) en van opener To The Blade tot het tekstueel vreemd aandoende, maar o zo meezingbare No Reptiles. Get To Heaven is er in een reguliere versie met elf nummers en een luxe versie aangevuld met zes bonustracks. Naast de al genoemde bonustracks zijn het Police-achtige President Heartbeat en Only As Good As My God en het instrumentaal-tje Yuppie Supper, dat evenals Zero Pharaoh naar Clock Opera neigt, zeker het vermelden waard. Everything Everything heeft zichzelf opnieuw overtroffen en levert met Get To Heaven een dijk van een album af.

Wilco Barg

FAILURE

The Heart Is A Monster

(XTRA MILE RECORDINGS)

Met Los Angeles als thuisbasis maakte de band Failure in de jaren negentig misschien een valse start, al resulteerde dat in die tijd wel in drie albums, te weten Comfort, Magnified en Fantastic Planet. Na een gat van zeventien jaar pakte deze rockband toch de draad weer op met als resultaat de nieuwe cd The Heart Is A Monster. De muziek van Failure heeft een dreigend, 'doomy' en recalcitrant karakter met duidelijke grunge-invloeden van bands als Nirvana, Soundgarden en Alice In Chains. De keyboards spelen geen rol van betekenis, maar de overstuurde elektrische gitaren natuurlijk des te meer. De kracht van dit trio ligt echter in de redelijke zangpartijen en de gepassioneerde rock. Soms dringt de stijl van RPWL zich op, maar Failure kun je echt niet op één lijn plaatsen met progrock pur sang. De zestien tracks zijn relatief kort, op het trage nummer I Can See Houses na. Verwacht ook geen jubelende gitaar- of toetsensoli. The Heart Is A Monster is geen on aardig album, maar daarmee is eigenlijk

alles gezegd. Met zo'n bandnaam roep je ook eigenlijk het onheil over je af...

Freek Wolff

FIELD OF VISION

The Vicissitudes Of Life

(EIGEN BEHEER)

Field Of Vision (FOV) zag het levenslicht in 1988 in een oefenruimte in Glasgows West End. Zanger Martin Haggarty, die een blauwe maandag deel uitmaakte van Abel Ganz, ontmoette daar toetsenist Graham Holley, die op een advertentie van Martin reageerde. Graham nam zijn vriend en drummer David McDonald mee. Het klikte en het trio besloot een progressieve rockband op te richten, waarbij de melodie voorop zou staan. Het trio vormde in de daaropvolgende drie jaar de basis voor Field Of Vision, waarbij het een komen en gaan was van bassisten en gitaristen. In 1990 bracht de groep, aangevuld met Tom Kane (gitaar) en Martin Gilmour (bas), de cassettesingle Lessons In Predictability/How Are Things In Moscow Anyway uit, dat hen meer bekendheid opleverde en ook meer optredens. Uiteindelijk won het familieleven het van de band en na jaren in een stoffig, verwaarloosd hoekje van de zolder te hebben gelegen, werd FOV in 2008 afgestoft en tijdelijk, vanwege het 20-jarige bestaan, voor wat concerten nieuw leven ingeblazen. Zowel Kane als Gilmour was bij deze gelegenheid van de partij. Het duurde echter nog tot 2013 voordat het trio de koppen weer bij elkaar stak en besloot nieuw materiaal te schrijven. De ep The Vicissitudes Of Life is daarvan het eerste resultaat. De sterke opener Sand kent een duidelijke link naar het materiaal van Abel Ganz en Comedy Of Errors, terwijl het outro van If Tomorrow Comes sterk beïnvloed lijkt te zijn door Pink Floyd. Deze uit drie delen bestaande compositie herbergt verder een middenstuk met onvervalste jazz en fusie. Een grote rol is daarnaast weggelegd voor achtergrondzangeres Holly Blair. Het eindresultaat vormt een prima hernieuwde kennismaking met FOV, waarbij men zeker meer materiaal

in de stijl van Sand zal uitbrengen. De band werkt ondertussen aan een herbewerking van de cassettesingle uit 1990, die de volgende release zou moeten worden.

Wilco Barg

THE FIERCE AND THE DEAD

Magnet

(BAD ELEPHANT MUSIC)

Hebt u ook wel eens genoeg van het luisteren naar al die verantwoorde prog, zoals die in iO Pages wordt gepropageerd? Met al die moeilijke maatsorten en tempowisselingen? Met al dat gepriegel op de vierkante millimeter dat bovendien ook nog eens volledig mathematisch verantwoord wordt ingevuld door instrumentalist van hoog niveau? Wilt u gewoon eens wat anders, maar toch nog steeds verantwoord? Zet dan snel Magnet op, de nieuwe ep van het Engelse post(hard)rockgezelschap The Fierce And The Dead! Heerlijk beuken, maar niet in een AC/DC- of brrr, vergeef me, Motörhead-stijl. Matt Stevens en Steve Cleaton, de beide gitaristen van de band, weten hoe je een gitaarmuur moet oprichten die tegelijkertijd heftig-luchtig en ritmisch-hoekig klinkt, maar toch je oren intact laat. Dus even geen gezeur meer aan mijn kop dat we bij iO Pages zo eenzijdig zijn, want bij dezen adviseer ik u om twintig minuten naar zwaar verantwoorde, zware muziek te luisteren. Daarna kunt u dan weer de draad oppakken met al die moeilijke muziek.

André de Waal

FOREST FIELD

Angels?

(ROCK COMPANY)

In een tijdsbestek van twee jaar is dit al het derde album van Forest Field en dat is zeker prijzenswaardig. Deze keer zijn het enkel multi-instrumentalist Peter Cox en zanger Phil Vincent die de honneurs waarnemen, waarbij Cox ook nog op twee nummers de zang voor zijn rekening neemt. Helaas blijft zanger Phil Vincent de zwakke schakel

in de band. Een clichématige hardrock-vocalist, die zijn zang veel te dik aanzet. Jammer, want Peter Cox blijft zich muzikaal gezien steeds verder ontwikkelen. Prettige, gelukkig grotendeels instrumentale composities waarin de multi-instrumentalist laat horen duidelijk gegroeid te zijn. In de recensie van voorganger Onwards And Upwards (iO126) werd al gerept van 'ambient progressive rock', en ook Angels? bevat enkele van die heerlijke instrumentaal-tjes, zoals Message For A Messenger, Lovers Lane en In Excelsis, waarin de progressie van Cox het best tot uiting komt. Bekwaam gitaarspel, zowel akoestisch als elektrisch met ondersteunend toetsenwerk dat spanning oproept. Dat zorgt er uiteindelijk voor dat het album voor een deel genietbaar is.

Wilco Barg

BYRON FRY

Explosive

(IGUANA BREATH MUSIC)

Afgaande op de virtuoze gitaarmelodieën en de complexe arrangementen op RDX, het openingsnummer van Explosive, zou je kunnen concluderen dat we hier te maken hebben met een uitermate getalenteerde exponent uit de Steve Vai-school. Verdere beluistering van het album en bestudering van de biografie van de artiest in kwestie, wijst echter uit dat Byron Fry een ervaren producer, filmcomponist, leraar en sessiemuzikant is, die onder anderen werkte met Michael MacDonald (Doobie Brothers) en Elvis Schoenberg's Orchestre Surreal featuring Keith Emerson. Explosive is de in 2013 verschenen opvolger van zijn solodebuut Combustible uit 2011. Naast talloze gitaren bespeelt Fry nagenoeg alle andere instrumenten en toont hij zich een meester in de drumprogramming. Hierdoor kun je hem het heavy equivalent van multi-instrumentalist Lyle Workman noemen. Het nauwelijks van echt slagwerk te onderscheiden programmeerwerk vormt samen met ongelofelijke productietrucjes, zoals 'backward' gitaren en vindingrijke toetsengeluiden, een ingenieuze basis voor de compacte solo's en thema's. Zijn achtergrond staat daarbij garant voor het moeiteloos schakelen tussen diverse